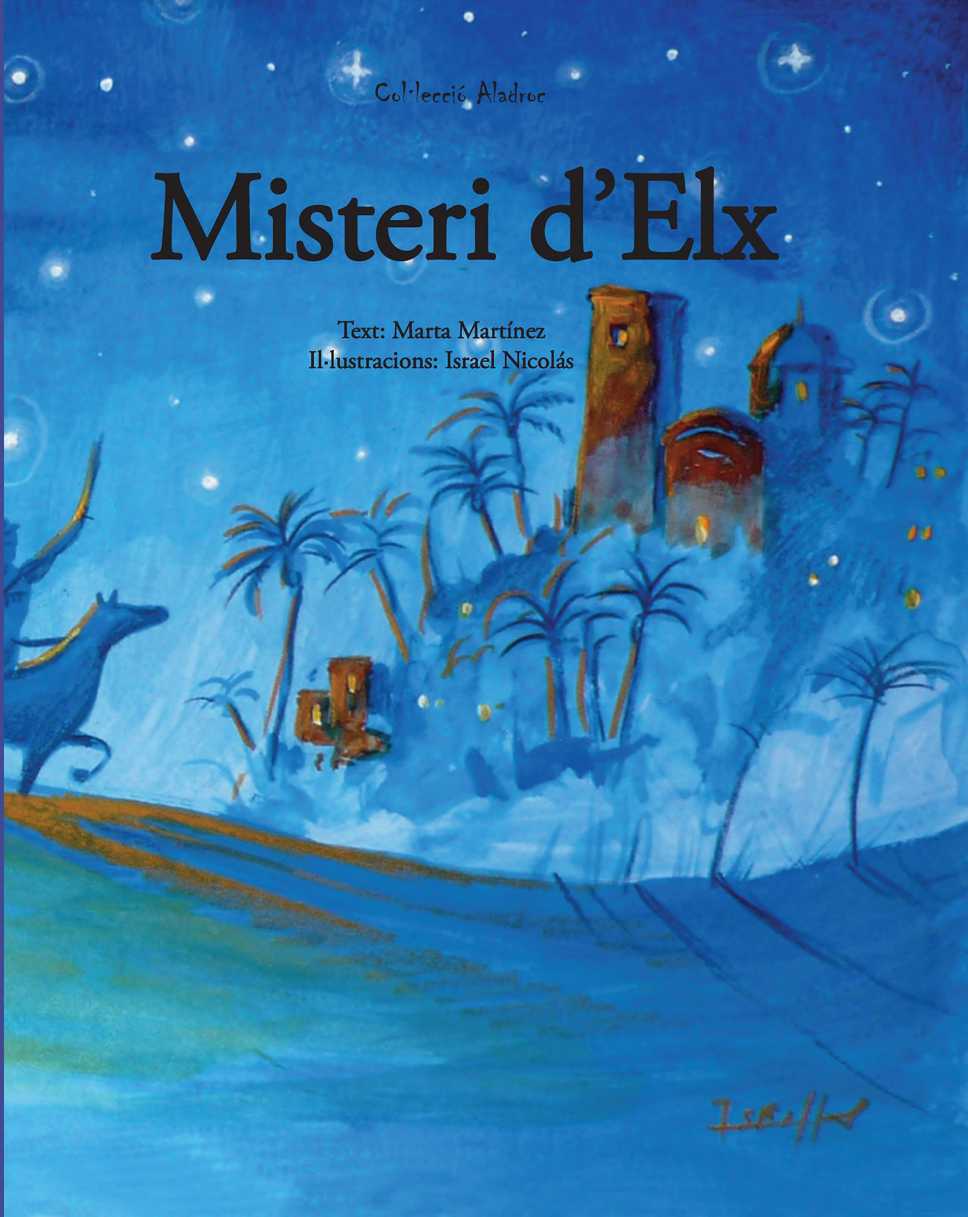
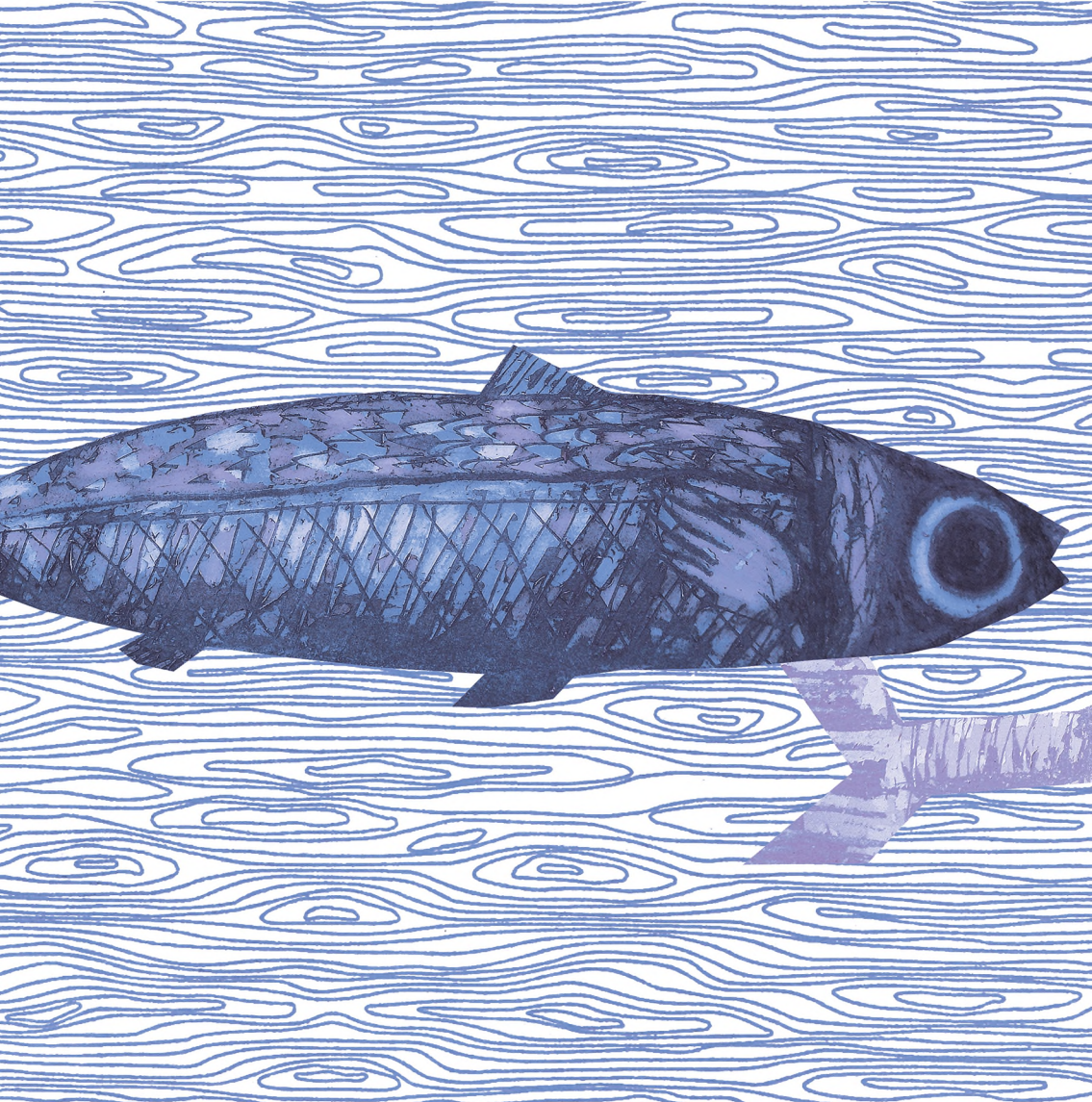
Col·lecció Aladroc

Misteri d'Elx

Text: Marta Martínez
Il·lustracions: Israel Nicolás

Col·lecció Aladroc

© del text: Marta Martínez Gonzàlez
© de les il·lustracions: M. Israel Nicolás Torres
© d'aquesta edició: Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, 2013
C/ Sant Ferran, núm. 44 - 03001 Alacant. Tel. 965 121 214

Coordinació: Joan Borja
Direcció artística: Joan Llobell
Disseny del logo i de les guardes: Aurelio Ayela
Comissió de Publicacions: José Luis V. Ferris (director), Ramon Baldaquí, Rosa Ballester, Joan Borja, Ramón Castejón, José Luis González, Rosa María Monzó, Ángel Luis Prieto i Emili Soler

Primera edició, abril de 2013
Depòsit legal: A 782-2012
ISBN: 978-8477846345
Imprimeix: Llinares Impressors

Al mes de desembre, enmig de les festes de Nadal, al poble d'Elx se celebra el dia de la Vinguda de la Mare de Déu de l'Assumpció, en commemoració de l'arribada de la imatge a la ciutat. És una festa molt important que aplega gent de tot el territori i de totes les edats.
Però sabeu com va arribar la imatge? I qui la va trobar?

Fa molt de temps, el soldat guardacostes Francesc Cantó, un home fort i fornit, estava fent el seu treball de vigia a la platja del Tamarit. Era una dia tranquil i solejat, que no feia presagiar res especial. Cantó, dalt del seu cavall blanc, vigilava la platja entre el castell de Santa Pola i la torre del Pinet. I va albirar un objecte enigmàtic que sobreeixia de la mar.

—Què pot ser això? —es va preguntar.

Boa Per a Elx

El guardacostes es va sorprendre moltíssim, perquè aquella cosa enorme s'apropava a la vora. I això que no hi havia ones, ni vent; ni veles, ni rems.

—Sembla cosa de màgia! —va pensar. I quan l'objecte misteriós va arribar a la vora, Cantó, que era un home molt valent i curiós, es va apropar de seguida a veure què era. I era una gran arca de fusta amb una inscripció singular: «Sóc per a Elx». L'home es va quedar bocabadat:

—Un regal per a Elx? Qui el deu enviar? —es va estranyar.

Cantó, molt sorprés, va agafar l'arca i la va posar sobre l'arena. Inquiet i impacient per la troballa, va decidir obrir la caixa, que —quina cosa més estranya!—, no portava cap tipus de pany. Pensat i fet: va obrir aquella misteriosa arca. I sabeu què va trobar dins? Una imatge de la Mare de Déu! I també uns papers escrits...
Es va quedar com si li haguera eixit una fantasma. I va exclamar:
—Oh! Quina Mare de Déu més bonica!
Però què podia fer d'aquell descobriment? El mantenia el secret? Compartia la notícia amb tot el poble?

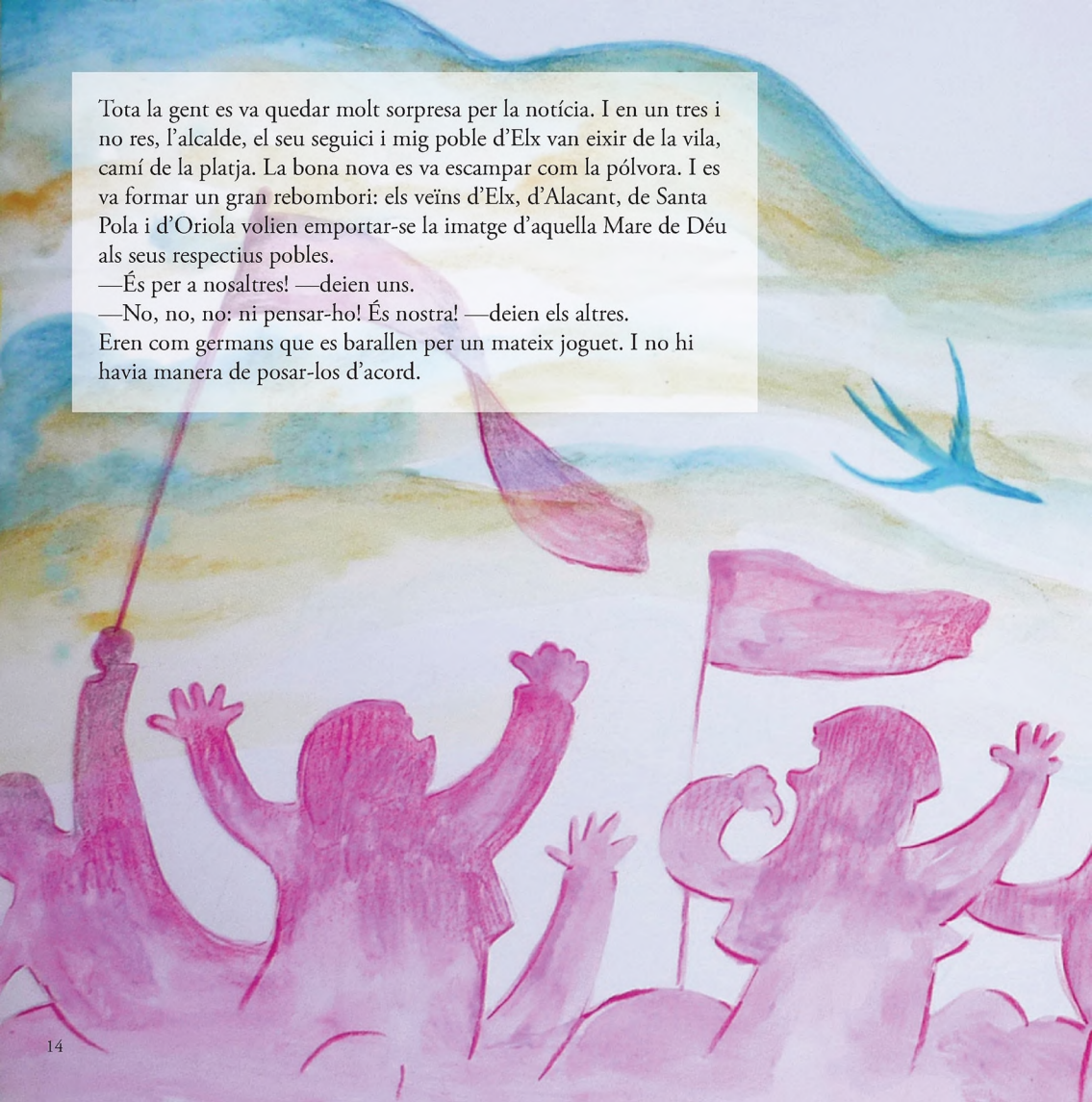

Sabeu què va passar? Com que Cantó era un bon home —solidari i servicial com a bon elxà— va decidir compartir la notícia amb tot el poble. Va deixar l'arca en un lloc segur i, molt emocionat, va muntar el seu cavall i cavalcà a galop tirat, com un llamp, fins a la vila d'Elx. Clar: tenia deler per donar a conèixer aquella notícia tan grossa! Tant ell com el cavall van suar la cansalada, però la causa ho valia. Quan per fi va arribar a Elx, sense parar ni a beure aigua, Cantó es va plantar a la plaça de Baix i va començar a cridar:
—A la platja, il·licitans, a la platja!

L'alcalde, les botigueres, les dones sàvies, els sabaters... Centenars d'il·licitanes i il·licitans es van congregar en aquella plaça de Baix per sentir la notícia de Cantó.
—Il·licitans i il·licitanes, he fet un descobriment meravellós. A la platja del Tamarit, he trobat una arca amb la Mare de Déu! Correu, correu!

Tota la gent es va quedar molt sorpresa per la notícia. I en un tres i no res, l'alcalde, el seu seguici i mig poble d'Elx van eixir de la vila, camí de la platja. La bona nova es va escampar com la pólvora. I es va formar un gran rebombori: els veïns d'Elx, d'Alacant, de Santa Pola i d'Oriola volien emportar-se la imatge d'aquella Mare de Déu als seus respectius pobles.

—És per a nosaltres! —deien uns.

—No, no, no: ni pensar-ho! És nostra! —deien els altres.

Eren com germans que es barallen per un mateix joguet. I no hi havia manera de posar-los d'acord.

Com que Cantó va ser qui va trobar la imatge, va proposar una solució. Tots van callar per escoltar-lo:

—Mireu! Posarem l'arca damunt d'una carreta de bous. Els animals portaran els ulls tapats. Els durem a una cruïlla de camins i que siguen ells mateixos els qui trien on volen anar.

Després de la preparació i tota la parafernàlia, hi va haver un temps d'indecisió i d'incertesa. Però finalment els bous van triar el camí que portava a Elx. Aquella Mare de Déu, per tant, seria per a les il·licitanes i els il·licitans.

Ah! I cal dir, a més, que la carreta va anar anant, anar anant; camí avant cap a mestral, camí avant cap a mestral. I no es va detenir sinó quan va arribar a l'ermita de Sant Sebastià d'Elx.

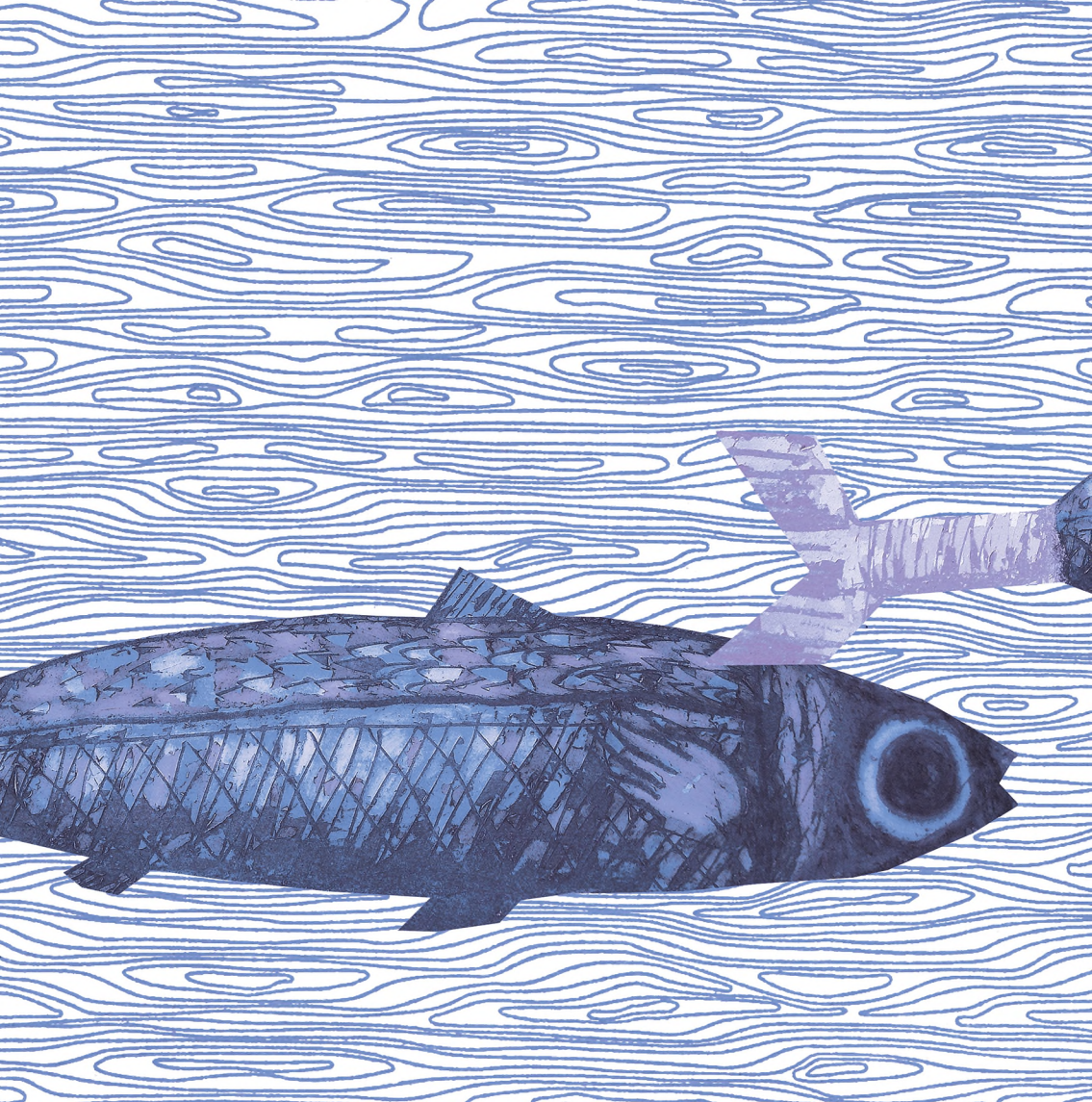
Gràcies a aquella decisió dels animals, les veïnes i els veïns d'Elx, amb molta alegria, van fer una festa grossa i van posar la imatge de la mare de Déu a l'ermita. I van començar a representar, amb les explicacions que van trobar en els papers escrits —aquells papers eren una consueta!—, la més espectacular i emotiva celebració: la Festa d'Elx.

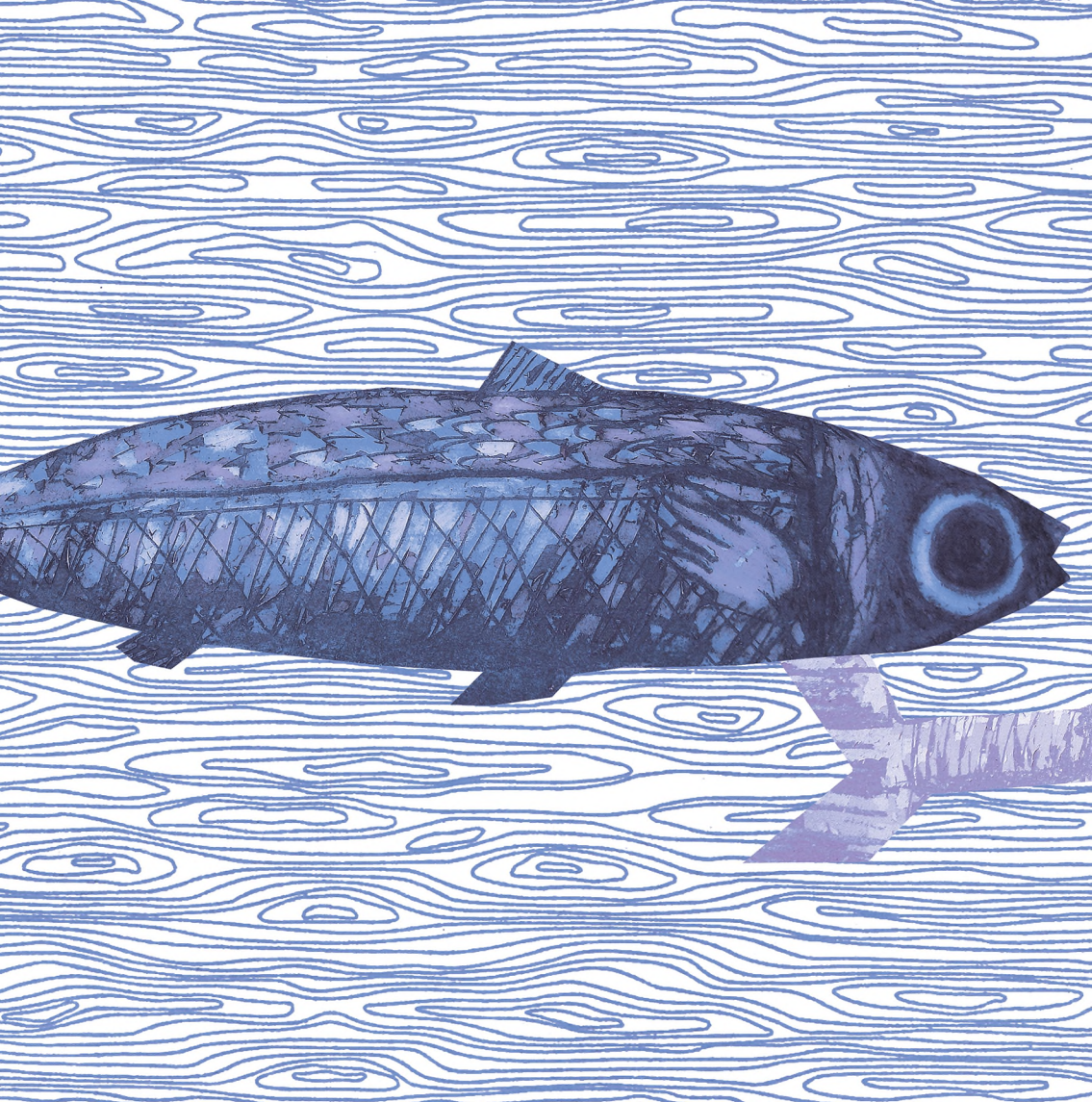

Per això, i des d'aquell dia, tots els mesos de desembre es representa a Elx la trobada de la Mare de Déu. Se'n reprodueix la carrera a cavall del guardacostes Cantó, i també el seu pregó. I a l'agost —tot el món ho sap, això!— se celebra, a la basílica de Santa Maria, la representació del Misteri d'Elx.
Així que xiquetes, xiquets, aneu alerta: qui sap si un bon dia qualsevol de vosaltres troba un tresor meravellós a la platja... I formeu part d'una llegenda!

INSTITUT ALACANTÍ DE CULTURA Juan Gil-Albert

DIPUTACIÓ D'ALACANT

9 788477 846345